

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2358	Καθαρὰ Δευτέρα 15 Μαρτίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	-----------------------------------	---

Μεγάλη Τεσσαρακοστή

«Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέψκται, οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε, ἀναζωσάμενοι τὸν καλὸν τὴν νηστείας ἀγῶνα –οἱ γὰρ νομίμως ἀθλοῦντες δικαίως στεφανοῦνται– καὶ ἀναλαβόντες τὴν πανοπλίαν τοῦ σταυροῦ τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχησώμεθα, ὡς τεῖχος ἄρρηκτον κατέχοντες τὴν πίστιν, καὶ ὡς θώρακα τὴν προσευχήν, καὶ περικεφαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνην· ἀντὶ μαχαίρας τὴν νηστείαν, ἣτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν. Ὁ ποιῶν ταῦτα τὸν ἀληθινὸν κομίζεται στέφανον παρὰ τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως» (αἰν. Κυρ. Τυρ.)

Μπήκαμε, ἀγαπητοί μου, στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Νέα παράτασι, νέα προθεσμία –ἴσως τὴν τελευταία– μᾶς δίνει μὲ τὸ ἔλεός του ὁ Κύριος, γιὰ νὰ ξεπλύνουμε στὰ θερμὰ δάκρυα μιᾶς εἰλικρινοῦς μετανοίας τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ μας.

Τὰ σφάλματα, τὰ λάθη ποὺ κάνουμε, δηλαδή τὰ ἀμαρτήματα στὰ ὁποῖα πέφτουμε καθημερινῶς, τὰ μικρότερα ἢ τὰ μεγαλύτερα, τὰ πταίσματα ἢ πλημμελήματα καὶ ἐγκλήματά μας, εἶνε ὄντως πολλά, πάρα πολλά, ἀναρίθμητα, ὅπως οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μας καὶ οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου στὴν ἀκροθαλασσιά.

Ἄξιζει ἐδῶ νὰ θυμηθοῦμε καὶ νὰ χρησιμοποιήσουμε λόγια ἁγίων ἀνθρώπων ποὺ ἔζησαν τὴν ἀληθινὴ μετάνοια καὶ τὴν ἐξέφρασαν ζωντανὰ μὲ τὸ χάρισμα τοῦ λόγου ποὺ τοὺς εἶχε δοθῆ. Ἡ ὑπέροχη π.χ. ἐκείνη ποιήτρια τοῦ Βυζαντίου, ἡ ἁγία **Κασσιανή**, συνέθεσε τὸ περίφημο τροπᾶριο ποὺ συγκινεῖ κάθε πιστὸ τῇ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα. Παίρνει ἀπὸ τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο καὶ ζωντανεῖ τὸ ἐπεισόδιο τῆς μετανοημένης ἀμαρτωλῆς γυναίκας, ἡ ὁποία πρὸ τῆς θυσίας τοῦ Σωτῆρος μὲ δάκρυα ἔδειξε τὴ μετάνοιά της καὶ ἄλειψε μὲ μύρα τὰ πόδια τοῦ Λυτρωτοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ (βλ. Ματθ. 26,6-13. Μάρκ. 14,3-9. Λουκ. 7,37-38). Θέτει στὸ στόμα της, καθὼς θρηνεῖ τίς πολλές ἀμαρτίες της, τὰ ἀκόλουθα λόγια, ποὺ ἀρμόζουν καὶ σ' ἐμᾶς· «*Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων Σου ἀβύσσους τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶστα Σωτήρ μου;*» (δοξ. ἀποστ. αἰν. Μ. Τετ.).

Στὴν εἴσοδο, λοιπόν, τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς ἂς εὐχαριστήσουμε ἀπὸ τὰ βάθη

τῶν ψυχῶν μας τὸν Κύριο γιὰ τὴ νέα παράτασι τοῦ ἐλέους του, ποὺ μᾶς χαρίζει, λέγοντας τὸ **χαρακτηριστικὸ κατανυκτικὸ τροπᾶριο**· «*Κύριε τῶν δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου βοηθὸν ἐν θλίψεσιν οὐκ ἔχομεν. Κύριε τῶν δυνάμεων, ἐλέησον ἡμᾶς*» (Μ. Ἀπόδ.), δηλαδή· Κύριε ποὺ ἔχεις ὑπὸ τίς προσταγές σου τίς ἀγγελικὲς δυνάμεις, ἔλα καὶ γίνε σύμμαχος στὸν ἀγῶνα μας· γιατί στὶς θλίψεις μας ἐκτὸς ἀπὸ σένα δὲν ἔχομε ἄλλον βοηθό. Κύριε τῶν ἀγγέλων, ἐλέησέ μας.

***

Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ἀδελφοί μου, ποὺ εἶνε ἡ ψυχικὴ προετοιμασία μας γιὰ τὸ Πάσχα, θεσπίσθηκε γιὰ νὰ μᾶς θυμίξη ἓνα ἐξαιρετικὸ γεγονός ποὺ συνέβη στὶς ἀρχές τῆς δημοσίας ζωῆς τοῦ Χριστοῦ· εἶνε **οἱ τρεῖς πειρασμοί**, τοὺς ὁποῖους περιγράφουν οἱ ἱεροὶ εὐαγγελισταί (βλ. Ματθ. 4,1-11. Μάρκ. 1,12-13. Λουκ. 4,1-13).

Σύμφωνα μὲ τὴ διήγησί τους, ὁ Κύριος μετὰ τὴ βάπτισί του στὸν Ἰορδάνη ἔφυγε **στὴν ἔρημο**. Ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ τὸ θόρυβο τῶν πόλεων, μέσα στὴν μεγαλοπρεπῆ σιγὴ τῆς φύσεως, ἔζησε μόνος του σαράντα (40) ὁλόκληρες ἡμέρες. Ἦταν «*μετὰ τῶν θηρίων*» (Μάρκ. 1,13), μόνη συντροφιά του εἶχε τὰ ἄγρια ζῶα, τὰ ὁποῖα ὁμως κοντὰ του εἶχαν γίνεῖ ἡμερα καὶ ὑποτάσσονταν στὸν Κυρίαρχό τους σὰν ἀρνάκια ἄκακα. Ἐκεῖ ὁ Κύριός μας τήρησε ἀπόλυτη νηστεία· ἐπὶ σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες οὔτε ἤπιε οὔτε ἔφαγε κάτι. Ἐτοιμαζόταν γιὰ ὅσα θ' ἀκολουθοῦσαν μὲ αὐτοσυγκέντρωσι, ἐμβάθυνε στὴν ἀποστολή του, προσευχόταν ἀδιαιλίτως, συνωμιλοῦσε διὰ τῆς προσευχῆς μὲ

τὸν οὐράνιο Πατέρα. Καὶ τί ὑπάρχει γλυκύτερο καὶ πιὸ ποθεινὸ ἀπὸ αὐτὴ τὴ συνομιλία!

Ἐκεῖ στὴν ἔρημο ὁ σατανᾶς φαντάστηκε ὅτι θὰ δοθῆ μεγάλη μάχη. Ἐπετέθη κατὰ τοῦ Ἰησοῦ μὲ λύσσα, νομίζοντας ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν νικήσῃ. Τρεῖς ἐφόδους ἐνήργησε καὶ τρεῖς πειρασμοὺς δέχθηκε ὁ Ναζωραῖος· τῆς γαστριμαργίας («Πές στοὺς λίθους νὰ γίνουν ψωμιά»), τῆς φιλοδοξίας («Πήδηξε κάτω, νὰ ἔρθουν οἱ ἄγγελοι νὰ σὲ πιάσουν») καὶ τῆς φιλαργυρίας («Ἄν πέσης καὶ μὲ προσκυνήσης, ὅλα τὰ βασίλεια τοῦ κόσμου θὰ ἔναι δικά σου»).

Νόμισε ὅτι θὰ τὸν δελεάσῃ, θὰ τοῦ δημιουργήσῃ πάλιν ἐσωτερικὴ. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως νίκησε εὐκόλα μὲ τὴ νηστεία τῆς γαστριμαργίας, μὲ τὴν ἀκτημοσύνη τῆς φιλαργυρίας, καὶ μὲ τὴν ταπείνωσι τῆς φιλοδοξίας. Ὡς ἔνδοξο θρόνο του ἔβλεπε μόνο τὸν τίμιο σταυρὸ καὶ καθόλου δὲν σαλεύθηκε ἀπὸ τὴν ἔλξι ἐγκοσμίων θρόνων. Δὲν δυσκολεύτηκε ν' ἀποκρούσῃ τοὺς πειρασμοὺς χρησιμοποιώντας κατάλληλα λόγια τῆς ἁγίας Γραφῆς κι ἄφησε στὸν ἀντίδικό του ἐντύπωσι ὅτι εἶνε ἕνας πιστὸς ἄνθρωπος ποὺ σέβεται καὶ τηρεῖ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Μὲ τίς ἀπαντήσεις του ὁ Ἰησοῦς δὲν τοῦ ἀπεκάλυψε τὴν Θεανθρώπινη φύσι του. Ὁ ἀπατεὼν ἔτσι ἀπατήθηκε. Τέλος ἔπεσε πάνω του σὰν κεραυνὸς ἡ προσταγὴ «*Υπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ*» (Ματθ. 4,10. Λουκ. 4,8). Ἐφυγε κατησχυμμένος, καὶ οἱ ἄγγελοι ἦλθαν καὶ ὑπηρετοῦσαν τὸν Κύριο.

* * *

Ὁ Κύριος, ἀδελφοί μου, μᾶς ἄφησε παράδειγμα νὰ τὸ ἀκολουθήσουμε. Ὅπως πειράσθηκε ἐκεῖνος, ἔτσι πειραζόμεθα κ' ἐμεῖς. Δεχόμεστε **χτυπήματα ἀπὸ τρεῖς πλευρές**:

✓ πρῶτον ἀπὸ τὸν «*παλαιὸν ἄνθρωπον*» (Ρωμ. 6,6. Ἐφ. 4,22. Κολ. 3,9), τὸν κακὸ **ἐαυτό** μας μὲ τίς ἄτακτες ὁρμές, ἐπιθυμίες καὶ τὴ φιληδονία του,

✓ δεύτερον ἀπὸ τὸν ἀντίθεο **«κόσμον τῆς ἀδικίας»** (Ἰακ. 3,6) διὰ τῆς ἐπιρροῆς ποὺ ἀσκεῖ ἐπάνω μας εἴτε μὲ θέληγητρα καὶ ὑποσχέσεις εἴτε μὲ φόβητρα καὶ ἀπειλές, καὶ

✓ τρίτον ἀπὸ τὸν **σατανᾶ**, ποὺ κινητοποιεῖ τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα γιὰ ν' ἀρνηθοῦμε τὴν ὀρθὴ πίστι, τὴν βεβαία ἐλπίδα, τὴν ἀνυπόκριτη ἀγάπη στὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον μας.

Σκληρὸς εἶνε ὁ πόλεμος αὐτός, φοβερὴ ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ. Ἄλλ', ἀδελφέ μου, **πάρε θάρρος**. Δὲν εἶσαι μόνος. Δίπλα σου εἶνε ὁ Χριστός. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρχιστράτηγος, αὐτὸς στρατηγεῖ κατὰ τῶν δαιμόνων. Κάτω ἀπὸ τὴν ἔνδοξη σημαία τοῦ σταυροῦ πολεμᾶς. Γιατί δειλιάζεις; Ὁ Χριστὸς ἐνισχύει τὴν ἀσθενικὴ θέλησί σου μὲ τὴ χάρι του, μὲ τὰ ἱερὰ μυστή-

ρια τῆς Ἐκκλησίας του καὶ ἐξαιρέτως μὲ τὸ μυστήριο τῆς θείας κοινωνίας. **Ὁ Χριστὸς σοῦ δίνει ὄπλα** ποὺ ἔχουν δοκιμαστῆ σὲ μύριες πνευματικὲς μάχες κατὰ τοῦ σατανᾶ. Ὀπλισμένος μ' αὐτὰ ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ βαπτίσματος σου, μπορεῖς κ' ἐσὺ νὰ πατήσης «*ἐπάνω ὀφρων καὶ σκορπίων*» καὶ νὰ συντρίψῃς «*πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ*» (Λουκ. 10,19· μυστ. Βαπτ.).

Ποιά εἶνε τὰ ὄπλα; Εἶνε πολλά, καὶ ὅλα μαζὶ ἀπαρτίζουν στὴν «*πανοπλίαν τοῦ σταυροῦ*», ὅπως ἀκοῦμε σ' ἕνα ὠραῖο τροπάριο τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς. Εἶνε ἡ «*πίστις*» ποὺ μοιάζει μὲ «*ἄρρηκτον τεῖχος*», εἶνε «*ἡ προσευχή*» ποὺ μοιάζει μὲ θώρακα, εἶνε «*ἡ ἐλεημοσύνη*» ποὺ μοιάζει μὲ περικεφαλαία, εἶνε ἡ «*νηστεία*» ποὺ μοιάζει μὲ μάχαιραν «*ἣτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν*» (ἀίν. Κυρ. Τυρ.). Ἰδιαιτέρως τώρα, τὴν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ Ἐκκλησία σοῦ παραδίδει αὐτὸ τὸ τελευταῖο ὄπλο, τὴ **νηστεία**, σὰν ξίφος, ποὺ ἂν τὸ ἀκονίζῃς ἐπάνω στὴν πέτρα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, μπορεῖς μ' αὐτὸ νὰ κόψῃς ὅλα τὰ κεφάλια τοῦ ἑπτακέφαλου θηρίου τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ νηστεία! Ὅπλο ἄχρηστο σήμερα στὰ χέρια πολλῶν ἀναξίων χριστιανῶν, ἀλλὰ ὄπλο ποὺ ἄλλοτε στὰ χέρια πιστῶν θαυματουργοῦσε. Καὶ σήμερα ὅμως θαυματουργεῖ, ἀρκεῖ **ν' ἀνασυρθῆ ἀπὸ τὴν ἀχρησία**, νὰ σπιλβωθῆ καὶ ν' ἀστράψῃ στὴ ζωὴ τῶν ὀρθοδόξων.

Ἡ νηστεία! Εἶνε **νόμος βασιλικός**, θεσπισμένος δηλαδὴ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Βασιλέα τῶν αἰώνων μὲ ἐντολή του στὸν Ἀδὰμ μέσα στὸν παράδεισο (βλ. Γέν. 2,17), καὶ ἀνανεωμένος ἀπὸ τὸν Χριστὸ μὲ τὸ λόγο καὶ τὸ παράδειγμά του.

Ἄς νηστεύσουμε λοιπόν, ἀδελφοί. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς, ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τηρήσουν τὸν βασιλικὸ νόμο τῆς νηστείας. Ὅποιοι δὲν θέλουν νὰ νηστεύουν, δείχνουν ὅτι εἶνε σαρκολάτρες καὶ ὑπερήφανοι. «*Θεὸ τους ἔχουν τὴν κοιλία*» (Φιλ. 3,19), ἀφοῦ πάνω ἀπὸ ἀποστολικὲς καὶ εὐαγγελικὲς διατάξεις θέτουν τὸ ἄθλιο ἐγὼ τους. Γι' αὐτὸ αὐτοὶ **διατελοῦν ὑπὸ τὸν ἀφορισμὸ** τοῦ ἘΘ' (69ου) Ἀποστολικοῦ Κανόνος, ποὺ λέει: «*Εἴ τις ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος ἢ ὑποδιάκονος ἢ ἀναγνώστης ἢ ψάλτης τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστὴν τοῦ Πάσχα οὐ νηστεύει ἢ τετράδα ἢ παρασκευὴν, καθαιρεῖσθω· ἐκτὸς εἰ μὴ δι' ἀσθένειαν σωματικὴν ἐμποδίζοιτο· εἰ δὲ λαϊκὸς εἴη, ἀφοριζέσθω*» (Ἄμ. Ἀλιβιζάτου, Οἱ ἱ. Κανόνες, Ἀθήναι 1997, σ. 193).

Καθένας, λοιπόν, ἂς καθορίσῃ τὴ θέσι του.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2359

Α' στάσις τοῦ Ἁκαθίστου Ὑμνου
Παρασκευὴ 19 Μαρτίου 2021 βράδυ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὰ «χαῖρε» μέτρο συγκρίσεως Θεοτόκου & κτισμάτων

«Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...» (κοντάκ.)

Μᾶς κάνει ἐντύπωση, ἀγαπητοί μου, αὐτὴ ἡ προσφώνησι τοῦ ποιητοῦ στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο· τὴν ὀνομάζει «**ὑπέρμαχον στρατηγόν**». Δὲν εἶνε περιέργο; Ἔνας στρατηγὸς ἔχει στρατιῶτες, ὄπλα κ.λπ.. Τέτοια πράγματα ἡ Παναγία δὲν ἔχει. Ἔχει ὅμως κάτι ἄλλο ἀνώτερο· ὅτι ἀξιώθηκε νὰ γεννήσῃ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν! καὶ αὐτὸ τῆς δίδει τὴν παρρησία ἐνώπιόν του, μὲ τὴν ὁποία αὐτὴ χαρίζει τὴν «**ὑπεροπλία**» στοὺς πιστοὺς ποὺ τὴν ἐπικαλοῦνται.

Ἔμεῖς ὡς ἔθνος γνωρίσαμε πολλές φορές τὴν ἀκαταμάχητη προστασία της. Ὑπενθυμίζω **τρεῖς κρίσιμες στιγμὲς τῆς ἱστορίας μας**.

✓ Τὸ **626 μ.Χ.** ἔσωσε ἀπὸ φοβερὴ ἀπειλὴ βαρβάρων τὴν Κωνσταντινούπολι μὲ ἓναν ἀνεμοστρόβιλο, ποὺ φύσηξε νύχτα μέσα στὸν Κεράτιο κόλπο καὶ συνέτριψε τὰ πλοιάριά τους.

✓ Τὸ **1821**, σὲ ὥρα δύσκολη, ὁ Κολοκοτρώνης διανυκτέρευσε σὲ ἔξωκκλήσι προσευχόμενος, κι ὅταν βγήκε εἶπε· Ἡ Παναγία δὲν εἶνε ὅπως οἱ μεγάλοι τῆς γῆς· ὑπέγραψε τὴ λευτεριά μας καὶ δὲν παίρνει πίσω τὸ λόγο της.

✓ Καὶ τὸ **1940**, ἐνῶ ἄλλοι λαοὶ ὑποτάσσονταν, ἡ μικρὴ μας χώρα ἀντιστάθηκε στὴν Ἀλβανία καὶ στὴν Πίνδο· κάθε φορὰ ποὺ οἱ Ἕλληνες ἔστηναν τὴ σημαία τους σ' ἓνα ὕψωμα, ἔψαλλαν «**Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...**».

Στρατιῶτες καὶ ἀξιωματικοί μας, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ πίστι ἐνιωθάν βέβαιοι γιὰ τὴν ἀκατανίκητη δύναμι τῆς Παναγίας. **Ἡ ὑπεροχὴ της** σὲ σύγκρισί μὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἐγκόσμια δύναμι φαίνεται καθαρὰ καὶ στὶς ποιητικὲς ἐκφράσεις τῆς ἀκολουθίας τῶν Χαιρετισμῶν. Ὅλα τὰ **κτίσματα** ἐπιστρατεύονται καὶ προσθέτουν καθένα τὴ δική του πινελλιὰ στὸ κάλλος τῆς μεγαλειώδους εἰκόνας τῆς Μητέρας τοῦ Χριστοῦ· τὸ νερό, ἡ πηγὴ, τὸ βουνό, ἡ γῆ... Ἄς παραθέσουμε σύντομα μερικὰ δείγματα.

***

νερό· ἡ Παναγία εἶνε ἡ «**ἀκένωτος πηγὴ**

τοῦ ζῶντος ὕδατος» (καν. γ'1), ἐκεῖνου ποὺ προσφέρει ὁ Χριστὸς σὲ κάθε διψασμένο (βλ. ἰω. 7,37).

πηγὴ· αὐτὴ εἶνε ἡ «**ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ**» (καν. γ' εἰρμ.), ἡ ζωντανὴ καὶ ἀνεξάντλητη.

βουνό· εἶνε τὸ «**πίον ὄρος καὶ τετυρωμένον ἐν Πνεύματι**», τὸ παχὺ εὐφορο βουνό ποὺ στερεοποίησε τὸ ἅγιο Πνεῦμα (καν. δ'1) καὶ τὸ «**ἀλατόμητον ὄρος**» (καν. ε'4), τὸ ἀλάξευτο - παρθένο.

γῆ· εἶνε ἡ πνευματικὴ «**γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ἐξ ἧς ῥέει μέλι καὶ γάλα**» (Ἀκάθ. Λ6), καὶ αὐτὴ ποὺ «**ἐβάστασεν ἐν νηδυίᾳ ἀκόπως γῆς τὸ θεμέλιον**», δηλαδὴ τὸν δημιουργὸ τοῦ κόσμου (καν. δ'3).

θάλασσα· εἶνε «**θάλασσα ἡ ποντίσσα φαραῶ τὸν νοητόν**», ποὺ ἐπνίξε τὸν διάβολο (Ἀκάθ. Λ3).

λιμάνι· **χαῖρε**, λέει, Παναγία, «**ὅτι λιμένα τῶν ψυχῶν ἐτοιμάζεις**», θὰ γεννήσῃς τὸ Χριστό (Ἀκάθ. Ε4). Γίνε «**λιμὴν καὶ ὄρμητήριον**» γιὰ ὅσους ποντοποροῦμε «**ἐν τῷ πελάγει τῶν θλίψεων**» (καν. στ'3).

πλοῖο· **χαῖρε**, Παναγία, γιατί εἶσαι «**ὄλκας τῶν θελόντων σωθῆναι**» (Ἀκάθ. Ρ6), ναυαγοσωστικὸ πλοῖο γι' αὐτοὺς ποὺ θέλουν νὰ σωθοῦν.

γέφυρα· εἶσαι ἡ «**μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν**» (Ἀκάθ. Γ3), ἡ γέφυρα ποὺ μεταφέρει τοὺς σωζομένους ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό.

ἀγρός - χωράφι· εἶσαι, Παναγία, «**χώρα ἀνήροτος σαφῶς**» (καν. γ'1), παρθένο χωράφι ποὺ ἀναμφιβόλως ποτέ δὲν ὠργώθηκε, καὶ «**ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν οἰκτιρμῶν**» (Ἀκάθ. Ε3), γῆ ποὺ βλαστάνει ἄφθονη τὴ θεία εὐσπλαχνία.

κῆπος· εἶσαι, Παναγία, «**ἔμψυχος παράδεισος ἔχων ἐν μέσῳ ξύλον ζωῆς τὸν Κύριον**» (καν. ε'3), ὁ ζωντανὸς παράδεισος, ποὺ ἔχει μέσα του τὸ δέντρο τῆς ζωῆς, δηλαδὴ τὸν Χριστό.

ἄνθος· εἶσαι, Παναγία, «**τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας**» (Ἀκάθ. Ν1), τὸ ἄφθαρτο καὶ ἀγνό λουλούδι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνη ποὺ παρήγαγε τὸ «**ἄνθος τὸ ἀμάραντον**» (καν. ζ'2), γέννησε δηλαδὴ τὸν Χριστό.

δέντρο· **χαῖρε**, Παναγία, «**δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ τρέφονται πιστοί**» (Ἀκάθ. Ν3), δέντρο ποὺ μᾶς τρέφει μὲ τοὺς ἐξαίσιους καρπούς του.

βάτος· χαίρε, Παναγία, γιατί είσαι «*ἡ ἄφλεκτος βάτος*» (καν. στ' 4)· ἐσένα δηλαδή προτύπωνε ἡ βάτος πού εἶδε στήν παλαιά διαθήκη ὁ Μωυσῆς νά φλέγεται καί νά μὴν καίγεται (βλ. Ἔξ. 3,2).

ἄμπελος· εἶσαι «*ἄμπελος ἀληθινή τὸν βότρυον τὸν πέπειρον ἢ γεωργήσασα οἶνον στάζοντα τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα*» (καν. ζ' 1)· εἶσαι ἡ πραγματικὴ κληματαριά πού ἔδωσε τὸ ὄριμο σταφύλι, τὸ Χριστὸ πού στάζει εὐφρόσυτον οἶνο.

ναός· σὲ ἀνυμνοῦμε ὄλοι, Θεοτόκε, «*ὡς ἔμψυχον ναόν*» (Ακάθ. Ψ), ὡς ζωντανὸ ναὸ τοῦ Υἱοῦ τὸν ὁποῖον ἔφερες μέσα στήν κοιλία σου.

τραπέζι· εἶσαι, Παναγία, «*ἔμψυχος τράπεζα*» (καν. γ' 1), τραπέζι ζωντανό, καί «*τράπεζα βαστάζουσα εὐθηνίαν ἰλασμών*» (Ακάθ. Ε3), τραπέζι πού φέρει ἐπάνω του τὸν πλοῦτο τοῦ θεοῦ ἐλέους.

ψωμί· χαίρε, Παναγία, γιατί χώρες μέσα σου τὸν «*ἄρτον (τῆς) ζωῆς*» (καν. γ' 1), τὸ ψωμί τῆς ὄντως ζωῆς, δηλαδή τὸν Χριστό.

βιβλίον· εἶσαι, Παναγία, «*Χριστοῦ βιβλίον ἔμψυχος ἐσφραγισμένη Πνεύματι*» (καν. α' 1), ἔμψυχο βιβλίον τοῦ Χριστοῦ σφραγισμένο μὲ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, βιβλίον ἄθικτο καί γεμάτο χάρι.

κιβωτός· εἶσαι «*κιβωτὸς χρυσοθεῖσα τῷ Πνεύματι*» (Ακάθ. Ψ2). Πρὸ Χριστοῦ ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης, πού προτύπωνε τὴν Παναγία, ἦταν καλυμμένη μὲ φύλλα χρυσοῦ· τώρα αὐτή, ἡ ἀληθινὴ κιβωτός, ἀντὶ γιὰ φύλλα χρυσοῦ λάμπει μὲ τὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

θυμίαμα· εἶσαι, Παναγία μας, «*θυμίαμα εὐοσμον*» (καν. α' 4), εὐωδιαστὸ λιβάνι, καί

μύρο· εἶσαι «*μύρον πολύτιμον*» (ἔ.ἀ.), ἀκριβό.

θησαυρός· χαίρε, Παναγία, «*θησαυρὸς τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε*» (Ακάθ. Ψ2)· γιὰ τοὺς πιστοὺς εἶσαι ὁ ἀνεξάντλητος θησαυρὸς τῆς ζωῆς τους.

ἄμαξα· χαίρε, Δέσποινα, γιατί εἶσαι τὸ «*πυρίμορφον ὄχημα τοῦ Λόγου*» (καν. ε' 3), τὸ πύρινο ἄρμα πού μεταφέρει τὸν Θεὸ Λόγο, εἶσαι τὸ «*ὄχημα Ἡλίου τοῦ νοητοῦ*» (καν. ζ' 1), πού μεταφέρει τὸν πνευματικὸ Ἡλιο - Χριστό, καί τὸ «*πανάγιον ὄχημα τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβίμ*» (Ακάθ. Ο3), ἡ ἱερὰ ἄμαξα ἐκείνου πού κάθετα ἐπάνω στὰ Χερουβίμ.

σπίτι· «*οἶκημα πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφείμ*» (Ακάθ. Ο3), ἡ τέλεια κατοικία, τὸ καλύτερο σπίτι, ἐκείνου πού κάθετα ἐπάνω στὰ Σεραφίμ.

στάμνα· «*χαίρε, στάμνε μάννα φέρουσα τὸ γλυκαῖνον τὰ τῶν εὐσεβῶν αἰσθητήρια*» (καν. δ' 1). Στὴν κιβωτὸ τῆς διαθήκης ὑπῆρχε ἡ στάμνα μὲ τὸ μάννα πού ἔθρεψε τὸ λαὸ στὴν ἔρημο· ἡ στάμνα προτύπωνε ἐσένα, Παναγία, πού ἔφερες τὸν Χριστό, τὴν θεία κοινωνία, πού μᾶς γλυκαίνει.

τροφή· «*χαίρε, τροφή τοῦ μάννα διάδοχε*» (Ακάθ. Λ5). Δηλαδή ἐσύ, Παναγία, πού τροφοδοτεῖς ἐμᾶς, διαδέχθηκες τὸ μάννα τῶν Ἰσραηλιτῶν.

ἔνδυμα· «*χαίρε, στολή τῶν γυμνῶν παρρησίας*» (Ακάθ. Ν6). Εἴμαστε γυμνοὶ ἀπὸ παρρησία, καί ἐσύ, Παναγία, μᾶς ντύνεις μὲ θάρρος.

σκέπη· «*χαίρε, σκέπη τοῦ κόσμου πλατυτέρα νεφέλης*» (Ακάθ. Λ4)· σκεπάζεις τὸν κόσμον πιὸ πολλὸ ἀπ' ὅ,τι ἡ νεφέλη τὸν Ἰσραὴλ στὴν ἔρημο.

σύννεφο· τὸ φωτεινὸ ἐκεῖνο σύννεφο προεικόνιζε ἐσένα, «*νεφέλη ὀλόφωτε ἢ τοὺς πιστοὺς ἀπαύστως ἐπισκιάζουσα*» (καν. στ' 4), πού δὲν παύεις νά σκεπάζεις τοὺς πιστοὺς, ἀφοῦ ἐπάνω σου, «*ἐν νεφέλῃ κούφη*», σὰν σὲ ἀνάλαφρο σύννεφο, «*ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος*» (καν. δ' εἰρμ.).

σκάλα· «*χαίρε, κλίμαξ γῆθεν πάντας ἀνυψώσασα χάριτι*» (καν. δ' 2)· ἐγίνες ἡ σκάλα πού μὲ τὴν χάρι σου τοὺς ἀνέβασες ὄλους στὸν οὐρανὸ.

ῥαβδί· ἐσύ, Θεόνυμφε, εἶσαι «*ἡ ῥάβδος ἡ μυστικὴ ἄνθος τὸ ἀμάραντον ἢ ἐξανθήσασα*» (καν. ζ' 2)· ὅταν τὸ ξερὸ ῥαβδί τοῦ Ἰακώβ παραδόξως ἀνθίσει, προτύπωνε ἐσένα, Παρθένε, πού γέννησες τὸ ἀμάραντο ἄνθος, τὸν Χριστό.

στῦλος· χαίρε, «*στῦλε πύρινη (ἢ) εἰσάγουσα εἰς τὴν ἄνω ζωὴν τὸ ἀνθρώπινον*» (καν. θ' 2)· «*στῦλος πυρὸς*» ὠδηγοῦσε νύχτα τοὺς Ἑβραῖους στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας (Ἔξ. 13,21), καί σύ, Παναγία, ὀδηγεῖς τοὺς ἀνθρώπους στὴν οὐράνια ζωή.

περιστέρι· «*χαίρε, περιστερὰ ἢ τὸν ἐλεήμονα ἀποκήσασα*» (καν. θ' 4)· τὸ περιστέρι τοῦ Νῶε, πού ἐμήνυε τὴν καταλλαγὴν (βλ. Γέν. 8,8-11), προεικόνιζε ἐσένα, Παναγία, πού γέννησες τὸν ἐλεήμονα Χριστὸ πού μᾶς εἰρήνευσε μὲ τὸ Θεό.

ἀστέρι· εἶσαι, Παναγία, «*ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον*» (Ακάθ. Α5) καί μητέρα τοῦ «*ἀδύτου ἀστέρος*» (ἔ.ἀ. 11), τοῦ Χριστοῦ, πού ποτέ δὲν θὰ δύση, ὅπως τὰ «ἀστέρια» τοῦ κόσμου τούτου.

οὐρανός· ἡ Παναγία εἶνε «*οὐρανῶν ὑψηλότερα*» (καν. δ' 3). Ἀφοῦ λοιπὸν εἶνε ἀνωτέρα καί ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ἄρα ὑπερέχει σὲ σύγκρισιν καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο κτίσμα. Μεγάλῃ ἢ τιμῇ της.

* * *

Σήμερα δυστυχῶς, ἀγαπητοί μου, δὲν ἀγαποῦμε τὴν Παναγία ὅπως πρέπει. Αὐτὸ δείχνουν ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ οἱ **βλασφημίες** πού ἀκούγονται. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος καὶ ὁ ἅγιος Κοσμάς μιλάνε αὐστηρά. Ὅταν ἤμουν στὰ Γρεβενά, ἓνα παιδί εἶπε στὸν πατέρα του πού ἦταν σωφφὲρ καὶ βλαστημοῦσε· —Πατέρα, δὲν τρώω!... Κι ὁ πατέρας ἔκοψε τὴ βλαστήμια.

Ὅλοι ἂς συμβάλλουμε νά κοπῇ τὸ ἐλάττωμα αὐτό. Τότε, ὅποιος ἐχθρὸς κι ἂν μᾶς πειράξη, θὰ ἔχουμε τὴν προστασία τῆς Παναγίας· καὶ ἡ **Μακεδονία** μας, ἡ χώρα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τῶν ἡρώων καὶ μαρτύρων τῆς φυλῆς, πού ἦταν, εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντα Ἑλληνική.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2361	Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου Πέμπτη 25 Μαρτίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Χαρήτε, σκλάβοι, ἦρθε ὁ Ἐλευθερωτής!

«Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην· αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν» (μεγαλυν. θ' ᾠδ.)

Σὲ μιὰ ἐποχή, ἀγαπητοί μου, ὅπως ἡ δική μας, ποὺ ἐπικρατεῖ ὕλισμος μὲ τὸ σύνθημα «Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὐριον γὰρ ἀποθνήσκομεν» (Ἠσ. 22,13 = Α' Κορ. 15,32), **σὲ τέτοια ἐποχὴ ἐορτὲς ὅπως αὐτὴ δὲν ἔχουν τὴν ἀνάλογη ἀπήχησι** στὶς καρδιές. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ λόγοι ποὺ ἐκφωνοῦνται σήμερα, εἴτε μέσα στὴν ἐκκλησία εἴτε ἔξω, ἀποστρακίζονται, σὰν σφαῖρες ποὺ πέφτουν σὲ ἐπιφάνεια γρανίτου.

Θὰ ἤθελα νὰ μπορῶ ν' ἀκούσω τί θὰ συζητοῦν σήμερα στὰ σπίτια· θὰ συζητοῦν τὸ μήνυμα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὸ μήνυμα τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ; Ἄλλοίμονο! ὅλα θὰ τὰ συζητήσουν πλὴν τοῦ μεγάλου μηνύματος ποὺ κάποτε δονοῦσε τὴν ἀγαπητὴ μας πατρίδα. Γι' αὐτὸ, ὡς καλύτερο μνημόσυνο τῶν ἡρώων τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, **ἀρμόζει μᾶλλον σιωπὴ** παρὰ λόγοι πατριωτικοὶ ποὺ ἀπὸ πολλοὺς ἀκούγονται μὲ κάποια δυσφορία. **Ἡ Ἐκκλησία ὅμως, σὲ ὁποιαδήποτε ἐποχὴ, δὲν θὰ παύσῃ νὰ σαλπίζῃ** τὸ σάλπισμα τῆς αἰωνιότητος, τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης, καὶ νὰ ψάλλῃ· «Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην· αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν» (μεγαλυν. θ' ᾠδ.).

***

Διπλὴ ἡ χαρὰ σήμερα, ἀγαπητοί μου. **Πρῶτον**, διότι «ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ χαῖρε» (Ἀκάθ. ὕμν. Α). Εἶνε χαρὰ πανανθρώπινη· ἀφορᾷ ὄχι μόνον ἓνα ἔθνος, τὸ δικό μας, ἀλλὰ ὅλα τὰ ἔθνη, τὰ πλήθη τῶν Χριστιανῶν σὲ ὁποιοδήποτε μέρος τῆς Γῆς. Καὶ **δεύτερον** ἡ χαρὰ πηγάζει ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἓνας ἐπίγειος ἄγγελος, ῥασοφόρος, ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, ἀπεσταλμένος τοῦ Θεανθρώπου, μετέδωσε στὴν Ἑλλάδα τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς ἐλευθερίας. Τὸ ἓνα εἶνε χαρὰ μερική, χαρὰ τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἄλλο εἶνε χαρὰ ὅλου τοῦ κόσμου. Στὴν εὐγενῆ ψυχὴ τῶν Ἑλλήνων **συνδυάζονται καὶ τὰ δύο.**

● **Χαίρεται ἡ Ἑλλάδα.** Γιατί; Τί ἦταν πρὸ τοῦ

ᾠ21; Στους χάρτες δὲν ὑπῆρχε· ἦταν μιὰ ἀσημαντὴ ἐπαρχία τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὸν Εὐφράτη κ' ἔφτανε ὡς τὸ Δούναβι καὶ τὶς πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ χάος χανόταν ὄχι μόνον ἡ Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ τῶν Βαλκανίων.

Οἱ ὀρθόδοξοι ὑπέφεραν. Ποιὰ γλῶσσα θὰ περιγράψῃ **τὰ δεινὰ τῶν σκλάβων** Χριστιανῶν; Ἔτρεμαν τὴ νύχτα οἱ μανάδες, γιατί οἱ Τοῦρκοι ἔμπαιναν στὰ σπίτια καὶ ἄρπαζαν ἀπὸ τὴν ἀγκάλη τους τὰ καλύτερα ἀγόρια γιὰ νὰ γίνουν γενίτσαροι. Τὰ καλύτερα κορίτσια ὠδηγοῦντο σὰν κοπάδια στὰ χαρέμια τῶν ἀγάδων. Τὸ κεφάλι τους δὲν τὸ ἐξουσίαζαν, ἔπρεπε νὰ πληρώνουν τὸν κεφαλικὸ φόρο. Θρησκεία δὲν μποροῦσαν νὰ ἀσκήσουν ἐλεύθερα, νὰ χτίσουν ἐκκλησίες, καμπάνα ἢ σήμαντρο ἀπαγορευόταν ν' ἀκουστῇ. Κι ὅποιος τολμοῦσε ἀπλῶς νὰ πῇ γιὰ Ἀλλάχ ἢ *Μωάμεθ*, ὑποχρεοῦτο ν' ἀλλαξοπιστήσῃ, εἰδάλλως τὸν περίμενε θάνατος. Στὴν **Ἀλβανία**, ποὺ ἦταν ὅλοι ὀρθόδοξοι Χριστιανοί (ἐκεῖ ἦταν τὸ ἀρχαῖο *Ἰλλυρικόν* (βλ. Ρωμ. 15,19), ἡ μεγάλη ἀρχιεπισκοπὴ Ἀχρίδος μὲ πλῆθος ἐπισκοπῆς καὶ μοναστήρια), κάτω ἀπ' τὸ σπαθὶ τῶν γενιτσάρων ἀναγκάστηκαν νὰ γίνουν μουσουλμᾶνοι· ἐλάχιστοι ἔμειναν πιστοί, μόνον στὴ Βόρειο Ἡπειρο, ὅπου κι αὐτοὶ θὰ ἐξαφανίζονταν ἐὰν δὲν πήγαινε ἐκεῖ ὁ ἅγιος **Κοσμάς ὁ Αἰτωλός**, ποὺ ἀπαγχονίστηκε στὴν ὄχθη τοῦ Ἀΰου ποταμοῦ (βλ. βιβλίο μας *Κοσμάς ὁ Αἰτωλός*, Ἀθήνα 2013^η, σσ. 47 κ.ε.).

Αὐτὴ ἦταν ἡ κατάστασι, κ' ἔτσι ἡ Ἑλλάδα ἔμοιαζε μὲ νεκρὸ θαμμένο στὸ χῶμα. Ἄλλ' ὅπως στὸ Εὐαγγέλιο βλέπουμε τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ τεταρταίου Λαζάρου, ἔτσι σὰν σήμερα καὶ ἡ **Ἑλλάδα ἀναστήθηκε** ἀπὸ τάφο τεσσάρων αἰώνων! καὶ ἡ ἀνθρωπότητα ἔμεινε ἔκθαμβη. Ἀναστήθηκε διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ἔρωτος τῆς ἐλευθερίας, διὰ τῆς θυσίας χιλιάδων τέκνων τῆς.

Ἡ 25η Μαρτίου λοιπὸν εἶνε **χαρὰ τῆς Ἑλ-**

λάδος· ὅποιος δὲν τὴν αἰσθάνεται, ἔπαψε νὰ ἴνε Ἑλληνας, δὲν εἶνε ἄνθρωπος εὐγενῆς.

● Ἀλλὰ σήμερα ἔχουμε καὶ **χαρὰ πανανθρώπινη**· εἶνε ἡ χαρὰ ποὺ μεταδίδει στὴν Παναγία ὁ ἄγγελος μὲ τὸ «*Χαῖρε*» (Λουκ. 1,28). Ἀλλὰ τὸ μὲν πατριωτικὸ συναίσθημα τὸ αἰσθανόμεθα, τὸ θρησκευτικὸ ὅμως, ποὺ εἶνε τὸ ἀνώτερο ὅλων; Εἴστε ἔτοιμοι νὰ ...χασμουρηθῆτε. Ὅταν σᾶς μιλοῦν περὶ πατρίδος, κάτι αἰσθάνεστε· ὅταν σᾶς μιλοῦν περὶ θρησκείας, τίποτε! Καὶ ὅμως εἶνε μικρὸ τὸ μήνυμα τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν, ἀλλὰ μέγα, παμέγιστο καὶ αἰώνιο, **τὸ μήνυμα τοῦ ἀρχαγγέλου** ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Ποιὸ εἶνε τὸ μήνυμά του· **Ψυχὲς σκλαβωμένες** κάτω ἀπὸ δεσμὰ ἀμαρτωλῶν παθῶν, ψυχὲς φυλακισμένες στὸν κλοιὸ - κλουβὶ τῆς ἀμαρτίας, ψυχὲς ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ σᾶς ἐλευθερώσῃ καμμιά φιλοσοφία Σωκράτους ἢ Πλάτωνος, ψυχὲς ποὺ αἰῶνες στενάζατε, **χαρῆτε τώρα**· ἔφτασε αὐτὸς ποὺ θὰ σᾶς ἐλευθερώσῃ, ἦρθε ὁ ἐλευθερωτὴς σας, ὁ Χριστὸς!

Χρειάζεται νὰ πῶ περισσότερα; Ὅποιος θέλει νὰ δῆ τὴν ἀγωνία τῆς πρὸ Χριστοῦ ἀνθρωπότητος, ποὺ ζητοῦσε τὴ λύτρωσι - ἐλευθερία, νὰ σπάσουν οἱ ἀλυσίδες, ἂν εἶνε ἐγγράμματος κ' ἐφ' ὅσον θαυμάζει τὸν ἑλληνισμὸ ποὺ κ' ἐγὼ θαυμάζω, ἄς ἀνοίξῃ νὰ διαβάσῃ ἕνα προφητικὸ δρᾶμα τοῦ μεγάλου τραγουδοῦ **Αἰσχύλου**, τὸν **Προμηθεῖα δεσμώτη**. Ἐκεῖ ἡ φαντασία τοῦ Ἑλληνος αὐτοῦ ποιητοῦ ἐξέφραζε μία πραγματικότητα, τὴν ἀγωνία ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Προμηθεύς, ἐπειδὴ ἀμάρτησε, δέθηκε στὴν κορυφὴ τοῦ Καυκάσου μὲ ἀλυσίδες, καὶ ἕνας γύπας, ὄρνεο γαμψόνυχο, ἐρχόταν τὴν ἡμέρα καὶ τοῦ κατέτρωγε τὸ συκώτι, ποὺ τὴ νύχτα ἀνεπλάθετο, ὥστε τὸ δρᾶμα του νὰ διαρκῆ. Προσπάθησαν διάφοροι νὰ τὸν βοηθήσουν, μάταια ὅμως. Κάποιος τέλος τοῦ λέει· Θὰ μένης ἔτσι ἐκεῖ, ἕως ὅτου ὁ Θεὸς στείλῃ κάποιον νὰ σ' ἐλευθερώσῃ. Ὁ Προμηθεύς δεσμώτης εἶνε ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος, ὁ δοῦλος καὶ σκλάβος τῶν παθῶν, τὸν ὁποῖον ἐλευθέρωσε ὁ Χριστὸς (βλ. βιβλίον μας Χριστούγεννα, Ἀθήνα 1988, σσ. 65 κ.έ.).

Αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ δύο γεγονότα· τὸ ἕνα, σὲ μικρὴ κλίμακα, εἶνε ἡ **ἐλευθερία τῆς πατρίδος**· τὸ ἄλλο, σὲ παγκόσμια κλίμακα, εἶνε ἡ **ἐλευθερία τῆς ψυχῆς** ἀπὸ τὴν ἀμαρτία.

* * *

Σήμερα ἐμᾶς, ἀγαπητοί μου, μᾶς συγκινοῦν αὐτά; Τὸ εἴπαμε, εἶνε ἐποχὴ ὕλης. Τόσο ἡ ἀριστερὰ ὅσο καὶ ἡ δεξιὰ τὸ ἴδιο **ὕλιστικὸ φρόνημα** ἔχουν. Πές μου τί σκέπτεσαι, τί λές, τί τραγουδᾷς, νὰ σοῦ πῶ τί φρονεῖς. Σήμερα, ὅταν καθίσετε στὸ τραπέζι, τί θὰ πῆς στὰ παιδιά σου,

ἐσὺ ὁ πατέρας; γιὰ φαγητά, θεάματα, ἀθλητισμὸ, ποδόσφαιρο..., μικρὰ καὶ ἀσήμαντα. Φύγαμε ἀπὸ τὸ φρόνημα τῶν προγόνων μας.

Ξέρετε **πῶς ἐώρτασαν ἐκεῖνοι τὸ 1838 τὴν πρώτη ἐπέτειο** τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς ἐορτῆς στὴ μικρὴ τότε Ἀθήνα; Ζοῦσαν ἀκόμη μεγάλοι ἀγωνισταί (Κανάρης, Κολοκοτρώνης κ.ἄ.). Ἐκλαιγαν γιὰ τὴν ζοῦσαν τὴν ἐλεύθερη πατρίδα καὶ μὲ τὴ φουστανέλλα σκούπιζαν τὰ δάκρυα. Μετὰ τὴ δοξολογία βγήκαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία κι ἀπὸ τὴ χαρὰ τους ἔλεγαν πατριωτικὰ τραγούδια καὶ στοὺς Στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄρχισαν νὰ χορεύουν χοροὺς ποὺ μύριζαν λιβάνι καὶ θυμάρη. Τότε πλησίασε μία ἡλικιωμένη γυναίκα ντυμένη στὰ μαῦρα καὶ εἶπε· Σταματήστε, παιδιά· ἐγὼ θ' ἀρχίσω τὸ χορὸ, γιὰ τὴν ἔδωσα θύματα γιὰ τὴν λευτεριά μας τοὺς δύο ἀδελφούς μου καὶ τὸ μονάκριβο γιοῦ μου... Κι ἄρχισε ἡ γριούλα νὰ τραγουδᾷ ἕνα γλυκύτατο τραγούδι τῆς ἐλευθερίας· δὲν ἔμεινε μάτι ἀδάκρυτο (βλ. βιβλίον μας Ἑθνικὰ προβλήματα, Ἀθήνα 1961, σσ. 327-8). Τὸ ἴδιο βράδῳ ἤρωες ἀγωνισταὶ ἀνέβηκαν στὸ Λυκαβηττό, ἄναψαν ὄρα καὶ μ' αὐτὰ σχημάτισαν πελώριο σταυρὸ, ποὺ φαινόταν ἀπὸ παντοῦ καὶ θύμιζε τὸ «*Ἐν τούτῳ νίκα*». Βλέποντας τὸ σταυρὸ γονάτισαν ὅλοι καὶ ἐπὶ ὦρα προσεύχονταν, εὐχαριστώντας μὲ δάκρυ τὸν Κύριο γιὰ τὴν ἐλευθερία ποὺ τοὺς χάρισε, ὅπως λέει ὁ ἱστορικὸς Ε. Κυριακίδης στὸ ἔργο του Σύγχρονος Ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ (Ἀθήνα 1892, τ. Α', σ. 340). Ἐρωτῶ· **ἔχουμε καμμιά σχέσι μ' αὐτούς;**

Ἔρχομαι στὸ δεύτερο. Χαρὰ ἐθνικὴ δὲν αἰσθανόμαστε· **χαρὰ χριστιανικὴ αἰσθανόμαστε**; τὴν αἰσθάνονται μόνο αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν στὸ ὑπερέραν. Στὸ Μιλάνο πρὸ καιροῦ ἕνας φτωχὸς ζητιάνος ἔπαιζε βιολὶ σὲ σταυροδρόμι καὶ τραγουδοῦσε, ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ, κ' ἔκανε κ' ἐκείνους ποὺ τὸν ἄκουγαν νὰ ξεχνοῦν τὰ βάσανά τους. Τὸν ρωτᾷ κάποιος, ἕνας καθηγητὴς· –Πῶς ἐσὺ ὁ φτωχὸς κάνεις τοὺς ἀνθρώπους νὰ εἰρηνεύουν καὶ νὰ αἰσθάνονται χαρὰ; –Ὡ, λέει, πιστεύω στὸ Χριστὸ, καὶ σ' αὐτὸν βρῆκα τὴν χαρὰ.

Αὐτὴ τὴ χαρὰ ἐμεῖς τὴν ἔχουμε; Ὁχι. Εἴμαστε Προμηθεῖς δεσμῶται, δοῦλοι τῶν παθῶν. Ἀλλ' αὐτὸς ἀκριβῶς εἶνε καὶ ὁ σκοπὸς αὐτῶν τῶν ἐορτῶν· **νὰ αἰσθανθοῦμε** χαρὰ, σὰν Ἑλληνας γιὰ τὴν ἐθνικὴ παλιγγενεσία καὶ σὰν Χριστιανοὶ γιὰ τὸν Χριστὸν εἶνε ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν ψυχῶν μας, ὁ Θεὸς ὁ αἰώνιος· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. «*Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην· αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν*».

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2362	Β' Στάσις Χαιρετισμῶν Παρασκευὴ 26 Μαρτίου 2021 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ ἀσφαλισμένο μαντρί

«Χαῖρε, ἀμνοῦ καὶ ποιμένος Μήτηρ· χαῖρε, αὐλὴ λογικῶν προβάτων» (Ἀκάθ. ὕμν. Η1)

Ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, σὲ ὄλους τοὺς ναοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας μας ψάλλεται ἡ δευτέρα (Β') στάσις τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου, ὁ ὁποῖος εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς Βυζαντινῆς ποιήσεως· μία ἀνθοδέσμη ἀπὸ 144 εὐώδη ἄνθη, ποὺ κάθε ἄνθος εἶνε καὶ ἓνα «χαῖρε» πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. Ἀπόψε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐξηγήσουμε τὸν χαιρετισμὸ ποὺ ἀκούσατε στὴν ἀρχή·

«Χαῖρε, ἀμνοῦ καὶ ποιμένος Μήτηρ·

χαῖρε, αὐλὴ λογικῶν προβάτων» (Ἀκάθ. ὕμν. Η1).

Χαῖρε, λέει, Παναγία, γιατί εἶσαι ἡ Μητέρα ἐκείνου ποὺ εἶνε συγχρόνως καὶ ἀμνὸς καὶ ποιμένας· χαῖρε, γιατί εἶσαι ἡ αὐλή, ἡ μάνδρα, τῶν λογικῶν προβάτων. Νὰ τ' ἀναλύσουμε αὐτὰ μὲ λίγα λόγια· καὶ παρακαλῶ προσέξτε.

***

Στὸν χαιρετισμὸ αὐτὸν περικλείονται **τρεῖς ἔννοιες**· ἡ μία εἶνε ἡ ἔννοια τοῦ «**ἀμνοῦ**», ἡ ἄλλη εἶνε ἡ ἔννοια τοῦ «**ποιμένος**», καὶ ἡ τρίτη εἶνε ἡ ἔννοια τῆς «**αὐλῆς**». Ἄς τὰ πάρουμε αὐτὰ ἓνα - ἓνα μὲ τὴ σειρά.

● «**Ἀμνὸς**» εἶνε τὸ ἀρνάκι τὸ χαριτωμένο, μὲ τὸ ὁποῖο χαίρονται νὰ παίζουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ. Ἀθῶο τὸ ἀρνάκι - ἀθῶο τὸ παιδάκι, ταιριάζουν. Για ποῖο ὅμως ἀρνάκι, γιὰ ποιὸν ἀμνὸ, μιλάει ἐδῶ ὁ χαιρετισμὸς; Για νὰ τὸ καταλάβουμε, νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας τὰ ἑξῆς.

Ἐρχαῖος κόσμος ἔκανε **θυσίες**. Ἰδίως οἱ **Ἰουδαῖοι** θυσίαζαν ἐκτὸς τῶν ἄλλων ζώων καὶ ἀμνοὺς, **πρόβατα**. Τὰ ἔσφαζαν καὶ τὰ ἔκαιγαν ἐπάνω στὸ θυσιαστήριο, μὲ ἐλπίδα ὅτι ἔτσι συγχωροῦνται τὰ ἁμαρτήματά τους. Ἡ ἐλπίδα αὐτὴ δὲν ἦταν ἀληθινή, βάσιμη, σταθερή· ἦταν **παιδαγωγικὴ καὶ προσωρινή**· αὐτὸς ἦταν ὁ χαρακτήρας καὶ ὁ σκοπὸς τῆς λατρείας ἐκείνης.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ Ἰουδαῖοι τὴν θεωροῦσαν τελεία καὶ ὀριστική, ἔτσι ἔχανε πλέον τὸ σκοπὸ τῆς. Ἡ λατρεία τους εἶχε καταστήσει τυπική· δὲν ἄρρεσε στὸ Θεό. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος διὰ τοῦ

προφήτου Ἡσαΐα τοὺς λέει αὐστηρά· «Τί νὰ τίς κάνω τίς τόσες θυσίες σας; χόρτασα ἀπὸ ὀλοκαυτώματα κριῶν καὶ λίπος ἀρνιῶν» (Ἠσ. 1, 11). Ζητοῦσε λοιπὸν κάτι ἄλλο ἀνώτερο· οἱ ἀμνοί, τὰ ἀρνιά καὶ πρόβατα ποὺ ἔσφαζαν, ἦταν σκιά, σύμβολο, προτύπωσης – δὲν ξέρω ἂν τὰ καταλαβαίνετε αὐτά. Ἡ θυσία τῶν ἀμνῶν συμβόλιζε καὶ προτύπωνε μιὰ ἄλλη θυσία. Ποιά; Τὴν **ἀληθινὴ καὶ μοναδική** θυσία, τὴν ὁποία ἤρθε καὶ προσέφερε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ· αὐτὴ εἶνε ἡ θυσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία προσέφερε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἐπάνω στὸν φοβερὸ Γολγοθᾶ. Φρικτὴ θυσία! Αὐτὴ ἔπλυνε ὅλα τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸ εἶνε θεμελιώδης ἡ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας. Πῶς νὰ τὰ κάνω αὐτὰ πιὸ λιανά, πῶς νὰ σᾶς δώσω νὰ καταλάβετε τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστήριον, ποὺ εἶνε ἡ καρδιά τῆς σωτηρίας μας; Ἐνας ἱερὸς πατὴρ λέει τὸ ἑξῆς.

ὑποθέστε, ὅτι ἀπὸ ψηλὰ κρεμιέται μιὰ ζυγαριὰ μὲ δύο τάσια, δύο δίσκους. Στὸν ἓνα δίσκο βάζουμε τ' ἁμαρτήματα ὅλου τοῦ κόσμου, ὅ,τι διέπραξε ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, ὅλα τ' ἁμαρτήματα, μικρὰ - μεγάλα. Ὁ ζυγὸς φυσικὰ θὰ βαρύνῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὅποιος καὶ ἂν προσπαθήσῃ **νὰ σηκώσῃ τὸ δίσκο αὐτὸ** καὶ νὰ φέρῃ ἰσοζύγιο, **εἶνε ἀδύνατον**. Ἀλλὰ αἴφνης – ὦ ἡ φιλανθρωπία, ὦ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! – συνέβη κάτι θαυμαστό. Ἦρθε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ στὸ σταυρὸ ἔχυσε τὸ τίμιο αἷμα του. Καὶ μόλις στὸν ἄλλο δίσκο ἔπεσε μιὰ σταλαγματιὰ, **ναὶ μιὰ σταλαγματιὰ, ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ** μας, ἀμέσως **ὁ ζυγὸς ἔγειρε πρὸς τὰ ἐκεῖ!**

Γι' αὐτὸ ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ὅταν εἶδε τὸ Χριστό, τὸν ἔδειξε καὶ εἶπε· «*Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου*», **νὰ τὸ πρόβατο τοῦ Θεοῦ** ποὺ σηκώνει τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου (Ἰω. 1, 29). Καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἔγραψε· «*Τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ τοῦ*

υιού του Θεού καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας» (Α΄ Ψαλμ. 1,7), τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς θείας κοινωνίας μᾶς καθαρίζει ἀπὸ κάθε ἁμαρτία. Γι' αὐτὸ τὸν εὐγνωμονοῦμε αἰωνίως. Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ ἄμνος, καὶ μητέρα ποὺ τὸν γέννησε εἶνε ἡ Παναγία· αὐτὸ ἐννοεῖ ὁ χαιρετισμὸς «*Χαῖρε, ἄμνου καὶ ποιμένος Μήτηρ*».

● Ἡ ἄλλη ἔννοια εἶνε τοῦ «**ποιμένος**». Ποιὸς εἶνε ὁ ποιμὴν; Ὁ βοσκός. **Ποιὸς δὲν ξέρει τὸ βοσκό;** Ἄν καὶ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὰ πρῶτα στὸν κόσμον, σήμερον δὲν τιμᾶται δεόντως. Ἔρχεται ὅμως ἡ ὥρα ποὺ θὰ πέση πείνα, καὶ τότε ὅλοι θὰ τρέξουν νὰ ζητήσουν τὸ βοσκό...

Ἡ λέξι «*ποιμὴν*» στὴν ὁμηρικὴ γλῶσσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τσοπάνο, σημαίνει καὶ τὸν **ἡγέτη λαοῦ**. *Ποιμένες* λέει ὁ Ὅμηρος τοὺς κυβερνήτες τῶν λαῶν, π.χ. τὸν Ἀγαμέμνονα βασιλιᾶ τῶν Μυκηνηνῶν καὶ ἀρχηγὸ τῶν Ἑλλήνων στὸν Τρωικὸ πόλεμον, καὶ ἄλλους ἥρωες τοῦ ἔπους.

Τὴν ἔννοια τοῦ ποιμένος - ἡγέτου ὑπονοεῖ **στὸ Εὐαγγέλιον** καὶ ὁ Χριστὸς λέγοντας· Ὅσοι ἦλθαν «*πρὸ ἐμοῦ, κλέπτει εἰσὶ καὶ λησταί*», ἀλλὰ δὲν τοὺς ἀκολούθησαν *τὰ πρόβατα* (Ψαλμ. 10,8). Καὶ συχνὰ ἄνθρωποι, ποὺ ζήτησαν νὰ κυβερνήσουν λαοὺς, ἀποδείχθηκαν ἐκμεταλλευταί.

Ἐδῶ ὁ χαιρετισμὸς πρὸς τὴν Παναγία λέει· «*Χαῖρε, [σύ, Θεοτόκε, ποὺ εἶσαι τοῦ ἄμνου καὶ συγχρόνως] ποιμένος μήτηρ*». Γιατὶ ὁ Χριστὸς, ἐκτὸς ἀπὸ ἄμνος ποὺ θυσιάζεται, εἶνε καὶ ποιμὴν ποὺ κυβερνᾷ καὶ κατευθύνει τὸ λαὸ του, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν ἐκμεταλλεύεται ὅπως κάνουν οἱ *μισθωτοὶ ποιμένες*· ὁ Χριστὸς ἀντιθέτως θυσιάζεται γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ λαοῦ του, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος· «*Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός... καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι (=καὶ θυσιάζω τὴ ζωὴ μου) ὑπὲρ τῶν προβάτων*» (Ψαλμ. 10,14-15).

● Τέλος, ἡ τρίτη ἔννοια τοῦ χαιρετισμοῦ εἶνε ἡ «**αὐλὴ τῶν προβάτων**». «*Χαῖρε, [σύ, Θεοτόκε, λέει, ποὺ εἶσαι ἡ] αὐλὴ λογικῶν προβάτων*». Ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου, ἀφοῦ χαιρέτισε τὴν Παναγία ὡς μητέρα Ἐκείνου ποὺ εἶνε καὶ ἄμνος καὶ ποιμένας, τώρα τὴν χαιρετίζει καὶ ὡς «*αὐλήν*», τόπον συγκεντρώσεως, τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ στάνη - *μαντρί, προβάτων* ποὺ εἶνε ὄχι ἄλογα, σὰν αὐτὰ ποὺ βόσκουν στὰ λιβάδια, ἀλλὰ *λογικά*, μὲ συνειδησι, αὐτοσυνειδησία καὶ αὐτεξουσίον - ἐλευθερία.

Τί ἐννοεῖ; *Λογικὰ πρόβατα* εἶνε τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ, **οἱ Χριστιανοί**, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς θυσιάζεται ὡς ἄμνος καὶ τοὺς ὁδηγεῖ στὴν σωτηρία ὡς ποιμὴν. Ἐννοεῖ λοιπὸν τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας του, τοὺς Χριστιανούς.

Καὶ ποιά εἶνε ἡ «*αὐλή*», τὸ *μαντρί*, ὅπου ὁ Χριστὸς συγκεντρώνει τὰ πρόβατά του; Εἶνε

ἡ Ἐκκλησία ποὺ θεμελίωσε, ἡ **Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία**. Αὐτὴ εἶνε ἡ αὐλή, τὸ *μαντρί* τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ εἶνε ὁ **μεγάλος ποιμένας**, ὁ «*ἀρχιποιμὴν*» Χριστὸς (Α΄ Πέτρ. 5,4), τρόπον τινὰ ὁ ἀρχιτσελιγγας γιὰ νὰ μιλήσουμε σὲ λαϊκὴ γλῶσσα. Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὸν εἶνε οἱ μικροὶ ποιμένες, οἱ ἀπόστολοι, οἱ ἐπίσκοποι, οἱ πρεσβύτεροι, οἱ λοιποὶ ποιμένες, ποὺ φροντίζουν τὸ ποίμνιον καὶ θυσιάζονται γι' αὐτό. Παραδείγματα πολλά· ὁ ἀπόστολος Παῦλος, οἱ ἱερομάρτυρες Ἰγνάτιος, Πολύκαρπος, Βαβύλας, Χαράλαμπος· ὁ μέγας Ἀθανάσιος, οἱ πατριάρχες ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ μέγας Φώτιος, ὁ ἅγιος Μᾶρκος Εὐγενικός, ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὁ ἔθνομάρτυρας Χρυσόστομος Σμύρνης κ.ἄ..

Καὶ πῶς ἡ Παναγία λέγεται «*αὐλὴ λογικῶν προβάτων*»; Διότι ἐκείνη, ὡς μητέρα τοῦ ἀρχιποιμένου Χριστοῦ, κατέχει τὴν Ἐκκλησία τὴν πρώτη θέσι, εἶνε τὸ πρῶτον καὶ κύριον μέλος τῆς Ἐκκλησίας, βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς. Μὲ τὴν ἔννοια αὐτὴ ἡ αὐλή καὶ ὁ περίβολος τῆς Ἐκκλησίας ταυτίζεται μὲ τὴν ἀγκάλη τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Αὐτὸ ἐννοεῖ ὁ χαιρετισμὸς.

***

Τέτοια διδάγματα μᾶς προσφέρει, ἀδελφοί μου, ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος. **Ν' ἀγαποῦμε τὸ Χριστό**, «*τὸν ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν*» μας (Α΄ Πέτρ. 2,25). Κάποιος ἱερὸς πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας λέει, ὅτι θὰ δικαστοῦμε ὄχι γιὰ τὴν ἁμαρτανουμὴν, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀγαποῦμε τὸ Χριστό. Τὰ πάντα ἀγαποῦμε καὶ τὰ ἄχουμε κάνει εἰδῶλα (παιδιά, σύζυγο, ἄλλα ἰνδάλματα), ἐνῶ ὁ θεῖος νόμος λέει «*Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδῶλον*» (Ἐξ. 20,4. Δευτ. 5,8). Ἄν ὑπάρχη ἕνας ποὺ δικαιούται τὴν ἀγάπη καὶ λατρεία μας, τὸν θεῖον ἔρωτα ποὺ ἔλεγε ὁ Δάντης, αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστὸς. **Εἶνε «ὁ ποιμὴν ὁ καλός», ἡ ἀσφάλειά μας.**

Τὴν ἀσφάλεια ζητᾷ κάθε θνητός. Τὰ κράτη ψηφίζουν ἀσφαλιστικούς νόμους, ἰδρύουν ἀσφαλιστικὰ ταμεῖα, χορηγοῦν συντάξεις κ.λπ.. Ἡ ἀληθινὴ ἀσφάλεια εἶνε στὸ Χριστό. Μόνον στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας του, στὴν ἀγκάλη τῆς Παναγίας, εἶμαστε ἀσφαλεῖς. Ὅποιο πρόβατο φεύγει ἀπ' τὸ *μαντρί*, τὸ τρώει ὁ λύκος· γι' αὐτὸ **κανεῖς μὴ φύγη ἀπὸ τὸ *μαντρί* τοῦ Χριστοῦ**. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶνε τὸ ἀπρόσβλητον καταφύγιον, τὸ ἀσφαλισμένον *μαντρί*. Ἐξω ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία, στὶς διάφορες αἱρέσεις καὶ σχίσματα, σὲ ἰδεολογίες καὶ φιλοσοφίες, εἶνε ὁ κίνδυνος - θάνατος.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Σκοπὸς μου εἶνε, **νὰ κηρύξω Χριστόν**· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**